

5. Bréf Jóns Pálssonar til stjórnar
Landsbanka Íslands varðandi endur-
greiðslu á tjóni, sem hann hefur orðið
fyrir við féhirðisstörf sín.
-

Erís og hinna háttvirkta Landsbankastjórn mun þegar, að minsta kosti að mótken leyfi, kunnugt vera, hefi í undirritadum, árin 1919, 1920 og það sem af er árinu 1921, sem gjaldkeri Landsbankans, orðið fyrir mig tilfjannulegu tæpi, þrátt fyrir itruustu vitleitni af minni hálfu, eins og á líkindomum hédur, til að fordast fjárfjón í gjaldkerastarfi mínu.

Árið 1919 var tæpid til samans ca.	kr. 4000.-
en þar sem mistalningar féð var þá	kr. 2600.-
og við upptalningu viltla þennu fram	500.-
þá varð óbætt ósa undanlegt tæpi með það árið þó eigi meira en	kr. 900.-

Árið 1920 nam tæpid til samans ca. kr. 9000.-	
áða ca. kr. 6000.- að frádrogna mistalningar fénu kr. 1000.-	
og við upptalningu ábyrgðarlána þennu fram	2000.-
	3000.-
	kr. 6000.- En á þeim

frádrogna,
kennid fram við
upptalningu
ábyrgðarlána

fjórðungi sem lúðinu er af yfirstandandi ári hefi í tæpid til samans ca. kr. 2000.-, svo að enn horfir allóvunlegan.

Ut af þessu framangreinda tæpi, er í hefi orðið fyrir sem gjaldkeri Landsbankans síðastliðin tóð ár, sem síðastliðid ár eða 1920 var mig stórkostlegt og tilfjannulegt fyrir mig, leyfi í mér virdingar fyllekt, á suna mér til hinna háttvirkta stjórnar Landsbankans með þessum tilmalnum að bankinn bæti mér það tæpi ca. kr. 6900.- er í hefi orðið fyrir í gjaldkerastarfi mínu árin 1919 og 1920, að svo miklu leyfi sem háttvirk bankastjórn, þegar hún hefur athugað málið, álitur að samgírni máli með því að í þá skáðan bættan.

Ög er tilneyddur, þótt mér sé það mig óljúft, að koma fram með þessa málaleitnum við hina háttvirkta bankastjórn, veyna þess að mér er það netti mun mögn að rísa undir svo stórkostlegu tæpi, sem hér er mun að ræða, án nokkura bæta.

Ög vona að háttvirk bankastjórn sjái, að ós samgírni máli með því að ég fái, að minsta kosti að einhverju leyfi, bætt þetta tilfjannulega fjárfjón, er í hefi bædd í gjaldkerastarfi mínu, með því að

og vona, að bankastjórnin viðmæli, að ég hafi eigi allan þing og
viðleitni á því að leysa gjaldkeru starfid svo vel af handi í alla stadi
sem mér ^{hefur verið} frelast miki.

Nú þad, hvad valda muni þessu mikla tapi, eða ój eðri á
fjótlynda að svo stöddu, en að eiss leyfa mér að minna á þad í þessu sam-
bandi, að viðskiptavella bankans, svo sem kemur út er, hefur stórum
aukið og margfaltast síðustu árin, svo, að þinn nauð árið 1919 @ a. kr.
457 milljónum ~~fr. 1920 @ a. kr.~~ milljónum, og enn kemur stæk

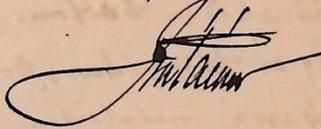
x (þar af 0a 360 milj. í aðalbankanum) og síðastl. ár (1920) má gera háð fyrir að þinn
hafi eðri verið minni,

ad mistalningarfe þad, sem mér sem gjaldkeru er etlad - einar 1000
krónur - er alls ekki óþfiloga lítill, samantvöid við mistalningarfe
þad, sem flestin gjaldkerar hér á landi utan Landtbankans hafa
þoga tekid er til lit til miverandi viðskiptavellu bankans og má í því
sambandi benda á til dómis gjaldkeru bójarjoda Reykjavíkur, sem hefur
allt að 1000 kr. í mistalningarfe, en viðskiptavellu bójarjodis minn þó
eigi hafa farið framúr 8-9 milj. Króna síðastl. ár.

Eg er þad þar til háttvirkar bankastjórnar að þinn að vel atkynðu
máli, telji þad samgjarnu að taka þessa málaleitu minna til gróina.

Reykjavík, 2. apríl 1921.

Virðingarfyllt.

Til

Stjórnar Raudtbankans í Reykjavík.

og vana, að bankastjórnin viðauka minni, að ég hefji sést allan tíma og
viðleitni í því að leggja gjaldkeru starfð svo vel af handi í alla stadi
sem mér ^{hefur verið} frekast miki.

Mun það, hvað valda minni þessu mikla þapsi, etla ég elsti að
fjötyrða að svo stöddu, en að eitt leyfa mér að minna á það í þessu sam-
bandi, að viðskiptavella bankans, svo sem þunnuþer er, hefur stórum
auknið og margfaltari síðustu árin, svo, að þú náir árið 1909 @ a. Kr.
457 milljónum ~~í 1920 @ a. Kr. milljónum~~, og ann þannur skab
ég leyfa mér að taka það fram, að það er samþykking mín, að þetta mikla
þapsi stafi elsti að öllu leyfi af mistatningu minni eða einvörðungr
af minnum gjörðum, heldur þú þar einnig valdið notkern min, ásamt
fleiri, athafni annara starfsmanna bankans, eitt og ég hefji áður
munntögu vilið á við háttvirkra bankastjórn. Og etla þú elsti að fara
fretar út í þessa sálma að svo stöddu, því að það mundi verða of-
langt mál, en er að sjálfsejdu reidubúinu til þess að láta banken-
stjórninni í þe skriflega eða munntögu, ef þú hefur að eðlja þetta,
það sem ég stýðit við og þykkið þaga fyrir mig að bera í þessu efni.

Það sem mi þessu líður, hljóta allir heilvita menn að sjá það,
að mistatningarfe það, sem mér sem gjaldkeru er etlad - einar 1000
krónur - er allsundis óþofiloga lítið, samauborið við mistatningarfe
það, sem flestin gjaldkerar hér á landi utan Landtbankans hafa
þoga teknið er til lit til niðrandi viðskiptavella bankans og má í því
sambandi benda á til dæmis gjaldkeru bójaréjads Reykjavíkur, sem hefur
allt að 1000 kr. í mistatningarfe, en viðskiptavella bójaréjadsins mun þú
eigi hafa farið framúr 8-9 milj. króna síðastl. ár.

Ég ber það fram til háttvirkra bankastjórnar að þú ad vel athugið
máli, telji það samgjarnið að taka þessa málaleikun mína til græna.

Reykjavík, 2. apríl 1921.

Virðingarfyllt.

Til

Stjórnar Landtbankans í Reykjavík.